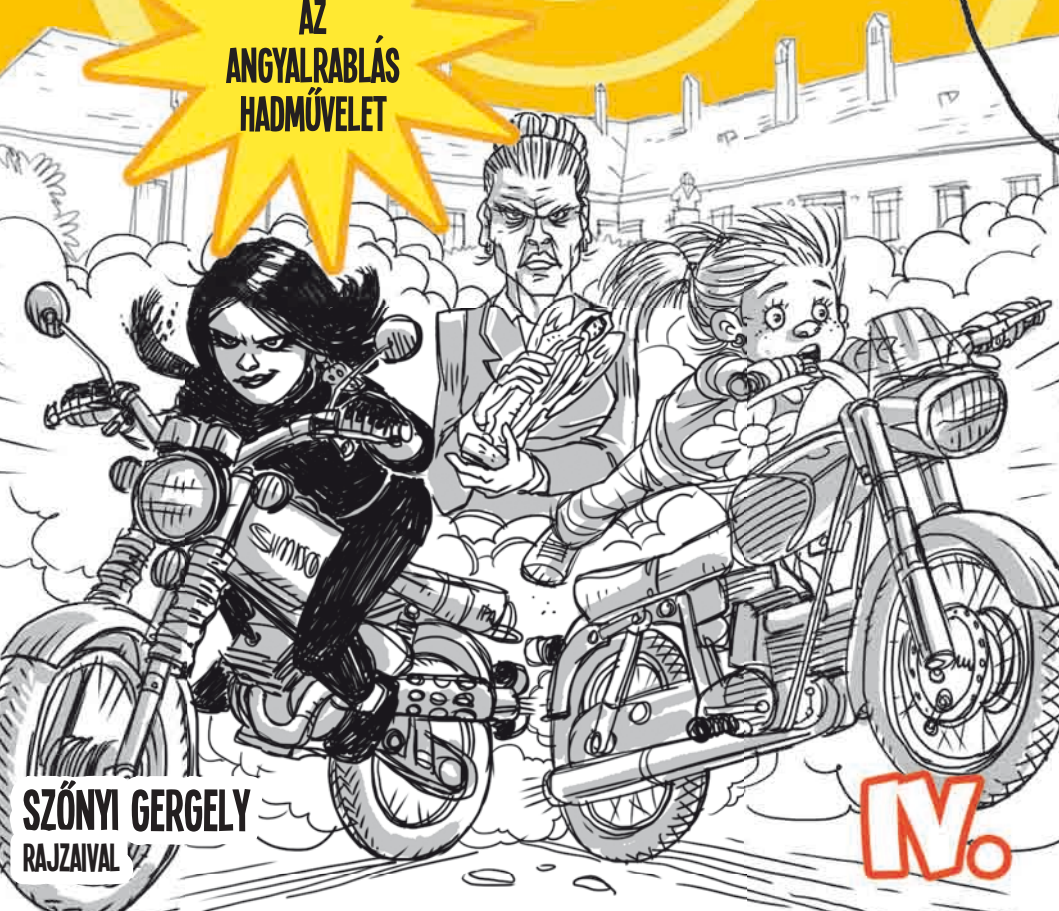

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

LÜZER RÁDIÓ, KEHIDA!

AZ
ANGYALRABLÁS
HADMŰVELET

SZŐNYI GERGELY
RAJZAIVAL

IV.

BÖSZÖRMÉNYI GYULA

**LÚZER RÁDIÓ,
KEHIDA!**

IV.

**AZ
ANGYALRABLÁS
HADMŰVELET**

Jancsó Miklós emlékére

Első adásnap,
július 16., hétfő, 10^h 00',
első bejelentkezés

♫ Nááád a házam teteeeje, teteje,
DE rászáállott a cineeege, cinege.
Hess le róóóla, cineeege, cinege,
MERT beeszakad a teteeeje, teteje! ♫

KITT... Na jó, elég ebből a fülkagylótépkedésből! Tízezer bocsesz, drága Lúzer-imádó hallgatóságom, de én ezt már nem bírom tovább. Mióta a Volna-K szupertitkos létezéséről az egész díszes Kukec család tudomást szerzett, minden velem egy háztartásban élő azzal nyúz, hogy ne csak én kvartyogjak az éterbe, de időnként nyomassak valami zenét is. Elsőre tetszett az ötlet, hát megkértem Kartács **Uncsitesó** Tomit, hogy buherálja össze az iPodomat a Volna-K-val. Ez pikk-pakk meg is történt, ám ezután beütött a Kettős villám, méghozzá Monyó és Pet személyében, akik rögtön Kinevezték magukat a Lúzer Rádió zenei szerkesztőinek! BA-BANG!

Így aztán tavaly november óta vagyunk kénytelenek hallgatni zombiimádó nővérem punk-rock és trash metál ricsaját, amitől még a Télapónak is öngyilkra támadna kedve, és persze Pet „édibédi” márkajelzésű gyerekcedéit, amik szó szerint fülig merítenek a dallamos cukormázban.

Most viszont azt mondom: ELÉG! Nincs több **„Megmondom én, hogy szeretlek, itt a baltám, szétszerellek!”**, sem **„Háp, háp, háp, sárga kacsaláb. Kacsatáncot jár a kacs, kacsacsacsacsát.”**

ÁÁÁÁÚÚÚ! Ezt még idézni is fáj! Lehet, hogy az én vámpírcup-pogtató nővérem megvuduz érte, a tőpszi húgom pedig rám küldi a pasiját, Bencust, hogy addig bombázzon bonyolult lelke bánatával, míg **teperszityós** nem leszek, ám én akkor sem adok le a Lúzerben több zenét! Elvégre a Volna-K-t **én** találtam, a padlásstúdiót **én** rendeztem be, és az is **én** vagyok, aki a legnagyobb hidegben idefönn cidrizik, csak azért, hogy a hallgatóit szórakoztassa.

Egyébként meg van elég bajom!

Most persze biztos értetlenül csóváljátok a buci fejeteket, azt kérdezve: „Ugyan mi baja lehet a mi hipergigasuper riporter-sztárunknak, hisz a Cápák legyőzve, Kecsmegiék a hűvösön, ráadásul Pestről se kellett elköltöznie, mivel a Kukac famíli – hála két körömnyi bélyegnek – alaposan megmilliomosodott.”

Igen, ez mind igaz. Csakhogy azóta elszottyogott a tél, sőt, már egy kerek hónapja a nyári szünet is kitört, és én hiába élek itt, a Nyócker benzinbűzös ölének legközepén, mégis megöl az unalom! Hogy miért? Hát először is, mert az őseim újra dolgozóba járnak! Pontosabban: anyát visszavette a könyvkiadó fordítónak, és bár ő eleinte kicsit kérette magát, végül mégse bírta ki Móka Maci kalandjai nélkül. Szóval most kora reggeltől késő estig úgy kell osonkodni a lakásban, mintha sárkánytojásokon járnánk, nehogy megzavarjuk őt. És bár a pénzből, amit a bélyegekért kaptunk, még egy csomó a bankszámlánkon hesszel, az én jó atyám se bírt magával, s végül addig sündörgött az állatkertben, míg felvették állatorvosnak. Azóta minden reggel úgy pattan ki az ágyból, mint aki rugóra jár, és miután belapátolja a reggelit, már tűz is a me-lóhelyére, mert...

– Lukas a láma fog! Mondjuk, a látogatók folyton csokit meg cukrot dobálnak be neki, úgyhogy ez nem is csoda. Már mondtam az igazgatónak, hogy ki kéne őket tiltani, de szerinte az állatkert épp a látogatók kedvéért épült, szóval sajna képtelenség zárva tartani a kapukat. Szerintem ez ostobaság, de hát mit tehetnék?

Láthatjátok tehát, hogy az őseimre kicsit sem számíthatok. És pont így van ez Monyóval is, aki szinte minden percét a lovagjával, Kiskovács **Halálvicsor** Lacival, a darkos papír-írószeressel tölti. Hogy mit csinálnak ott, ahol épp lógnak, arról halványlila

segéddunsztom sincs, de őszintén szólva, nem is érdekel. Főleg azóta nem, mióta Monyó totál kiborulva jött haza, én meg épp jó fej öcs akartam lenni, hát megkérdeztem tőle:

- Csak nem dobott a pasid?

- Dobott?! - sikított fel a nővérem felháborodva. - Még hogy dobott? Túrós bélest, öcsikém, egy orbitális nagy túrós bélest! Az a nyomi még arra se képes, hogy néha... Vágod?! Legalább NÉHA bunkózzon velem egy kicsit! Ma is mit csinált?

- Mit?

- Virágot hozott a randinkra - sikkantott magából kikelve Monyó, és a konyhaasztalra dobott három szál fonnyadt bűdös-két, vagy mit (nem ismerem a virágokat - felőlem tuliliom vagy százszorszegfű is lehetett).

- Szóval neked az a bajod, hogy a pasid... **szeret?** - Kérdeztem óvatosan, mert láttam, hogy a fekete smink alatt a nővéremnek kezd lilába borulni a feje.

- Azzal nincs gáz - legyintett Monyó. - Csak épp ne mutassa ki, mert az olyan... Olyan nyálas, és tutira **nem** darkos, vágod? Miért nem tud velem legalább néha egy kicsit szemétkedni?

Ekkor fűjtam visszavonulót, mondván, én sajna hangyapukkantásnyit sem értek a szerelemhez, főleg ha az két olyan sötét... Vagyis dark kamasz között dül, mint Monyó és Halálvicsor.

Szóóóóval úgy tűnik, az idei nyári szünetet eddig egyedül csak az én töpszli húgom csipázza. Reggeltől estig Slambuc haverom Kistesójával, Tircsivel, meg persze a „pasijával”, Hudákovics Bencével lóg. Azt nem tudom, merre és mit művelnek, de az biztos, hogy es-ténként Pet totál leharcolva, maszatos képpel és csillogó szemmel zuhan be az ajtón. Csumpi, aki mindenhová elkíséri, lógó nyelvvel dől a párnájára, s általában reggelig horkol, szóval a Nyócker nekik igazán vastagon oszthatja a kalandokat.

Hogy én miért nem lógok ugyanígy országos cimbimmel, a hirigkirály Slambuccal? Erről majd a következő adásban számolok be, mert most az elfeledett imakéróba kell tépnem, mivel Kukesz tata üzent, hogy helyzet van! Na, csövi! ...KATT

Első adásnap, július 16., hétfő, 12^h 11', második bejelentkezés

KITT... Phú, skacok, ez nagyon húzós volt! Mint már korábban bezengettem, az elfelejtett imakéróba kellett mennem. Mivel Kukesz tata, az öreg csövi übertitkosan héderel az üres templomban, ezért a kapcsolatot is úgy tartjuk vele, mint a kémfilmekben. Muszáj így csinálnunk, hisz arról szó sem lehet, hogy egyszerűen csak becsöngessen hozzánk, mert a lakók között akad néhány olyan nyamvadék, aki azonnal felnyomná őt a zsernyákoknál. Hát igen, mióta az új törvények szerint – amit zsírgazdag okostojások hoztak – tilos szegénynek lenni és hajléktalankodni, azóta Kukesz tata átment árnyéküzemmódba.

Lényegelőnyeg: ha gáz van, beoson a Kiss Jóska utca 2/A kapualjába, és a harmadik kuka fedelének belsejéhez tapaszt valamit: rágót, penészes mézes kenyeret, túlérrett zoknit, vagy ami épp a kezébe akad. A titkos jelről a házban négyen tudunk (Monyó, Pet, Uncsitosó és én), úgyhogy amikor arra járunk, mindig vetünk egy pillantást a harmadik kuka tetejének belsejére. Ma én voltam az, akit anya leküldött a sarki grillbárba, hogy hozzak

néhány csípős csirkeszárnyat. Hazafelé tartva emeltem meg a kukatetőt, amire valaki – na, ki?! – egy mogyorókrémes üveg tetejét tapasztotta.

Az üzenet egyértelmű volt, úgyhogy az első Lúzer-adás után már tűztem is át a bérházak közé szorított imakérőba. Persze Kukesz tata valójában már nem is számít igazi hajléktalannak, mivel tuti frankón belakta az elfeledett templomot, illetve annak egyik emeleti szobáját. Hála Csomós Pityu különleges képességének, aki a csavarhúzója segítségével bárholnan bárhová képes áramot buherálni (persze kicsit se törvényesen, viszont észrevétlenül és eredményesen!), a tata télen

sem fagyott meg. Elhalálozás

helyett szépen berendezte új

otthonát azokkal a holmik-

kal, amiket városi oso-

násai során sikerült a

szemétből összegube-

rálnia. A rendőrök

is csak kétszer kap-

ták el, és (ahogy a

törvény előírja) ember-

ségesen betaszigálták

a fogdába, hogy aztán

reggel átrángassák a

bíróságra, ahol bírságot

szabtak ki rá.

– Maga előre megfon-

tolt szándékkal elköve-

tett hajléktalankodás

és megátalkodott szegénység vádjával áll előttem – morogta a bíró.

– Istenuccse, tekintetes úr, valóban itten állok, de mán nem sokáig – gyűrögette koszos ujjai közt I♥8 feliratú baseballsapesztét Kukesz tata.

– Miért? – hördült fel a bíró.

– Hát mer’ mingyár’ összeroggyantom magamat, mint a robantott gyárkémény.

– Talán beteg?

– Makulányit se nem, naccságos úr! Csak épp, teccik tunni, megátalkodott mód két napja nem ettem, mivelhogy előre megfontoltan csóró vagyok, és így nem fussa flamóra.

Végül persze az öreget elengedték, de a bíró megmondta neki:

– Ha még egyszer elkapják, és kiderül, hogy még mindig nem szerzett magának legalább egy szoba-konyhás lakást, sőt, meggazdagodni sem volt hajlandó, akkor megy a börtönbe! A mi szép Budapestünkön nem kóricálhatnak csak úgy az utcán mindenféle szegények! Érti?

– Mán hogy a fittyfenébe ne érteném, felséges úr – hajolt meg a bíró előtt Kukesz tata. – Ígérem, minden fifikámmal azon leszek, hogy többet ne kapjanak el.

Az öreg Kérőja tényleg jól fel van szerelve: akad ott harmincrétegű kartonmatrac, rajta napilapokból takaró és magazinvankos, sőt, még színes díszpárnák is, spárgával összekötözött bulvárújságokból, továbbá egy minihűtő (Zsigás Zsiga ajándéka), gemkapcsokból fűzött térelválasztó függöny (Halálviczor adománya), és rózsaszín babakád, amibe egyszerre hús teaforralót belélogatva a tata bármikor forró fürdőt vehet (igaz, ezt nemigen használja, mivel az ősi csövesbölcsség szerint a kosz nemcsak

melegít, de a kényes orrú zsebtolvajokat és rendőröket is távol tartja).

Ebbe a kéglibe rándultam én át, óvatosan lépve be az emeleti szobába, mivel tapasztalatból tudtam, hogy Kukesz tata gyakorta nézi a látogatóit mozgó célpontoknak, akikre a legkülönbözőbb eszközök – villák, félcipők és üres konzervdobozok – záporával nyit tüzet, így ordítva: **„Ha maga egy betörő, a feje frankón betörhető!”**

Most azonban a vén csövi úgy el volt foglalva, hogy szinte észre sem vett. Azonnal kiszúrtam új szerzeményét, a hatalmas város-térképet, amit az egyik falra szögelt fel, s épp előtte toporgott, kezében piros, kék, zöld és ciklámenszínű filceket szorongatva, miközben a szakálla végét rágicsálta.

- Első sutty: bekebelezésre térül a netovább - motyogta komoly ábrázattal. - Így viszont másodsuttyként könnyen elhatalmasodhatik a vigasztalanság búzförmedvénye, s akkor aztán ember legyen az orrán, ki szippantani mer az ájerből, mely reáhömpörödik az utcák hosszára...

Itt vágtam bele a zagyva szóáradatba.

- Tata!

- **Húazannyapirospacsirtáspendelyétneki**, de megrecscentetted nyuggerkedésem csendvalóját, édes egy öcsém! - rikantotta a vén salabakter, akkorát ugorva helyben, hogy félttem, lekobakolja a plafont.

- Maga hívott, tata - vigyorogtam rá. - Tudja, a kukapostávall!

- Jajaja! - bólogatott vadul, ám vizenyős tekintete továbbra is a térképet fürkészte. - Tudom én aztat, drágalambom, hisz nem vagyok én se zizernyák, se bambula!

- Bambula? - léptem közelebb hozzá. - Biztos, hogy jól van, tata?

- Jól? - hajolt hirtelen az arcomba, úgyhogy próbáltam visszatartani a lélegzetemet, mivel tudtam, hogy a rózsaszín kád rég nem volt használva. - Aztat faggatnád ki belőlem, ifiam, milyen a közérzésem? Megmondom én: 🗡️👁️💣💀!!!!

És megmondta. Két szó volt, de mivel én fogadalmat tettem, hogy a Lúzer Rádió sosem megy le kutyába, ezért inkább nem idézném őket.

- Értem - hátráltam néhány lépést, hogy levegőhöz jussak. - Mégis, tata, elárulná, miért érzi magát... úgy?

- Mer' szabaccsághijányom van, azér'! - lengette meg harciasan filctollait az öreg, minek eredményeként az arcán négy csík (piros, kék, zöld és ciklámen) jelent meg. - Szabad járás nuku, padon héder nuku, parkban kódorgás nuku, pláza sarkán

aprópénzzörgetés nuku, kukakurkászás nuku! Hónap tán még a nuku is nuku, különben mingyár áristomba vetik szegény engemet, ahun még a napsugárcsiklandás meg a széllal való szakállborzolatás is NUKU!

Értettem már, mi bántja az öreget! Félt, hogy a bíró beváltja az ígérletét, s ha megint elé viszik a rendőrök, tényleg bedugja őt a síttrre.

– Figyu, tata, szerintem most néhány hétig ne menjen ki az utcára – javasoltam. – Majd mi hozunk magának kaját, olvasnivalót, meg ami kell, aztán...

– Én már mindeneket kiötöltem – torkolt le a vén salabakter, filceivel a várostérképre bökkve. Most láttam csak, hogy az utcák, terek, parkok és épületek tele vannak firkálva piros nyilakkal, kék csomópontokkal, zöld jelekkel és ciklámen pöttyökkel. Az egész úgy nézett ki, mint valami zavaros haditer. – A Nutella-kupak vala a jel, melyből érti, aki eszéval él, hogy reggelnek virradóján, avagyis a hülyébbek kedvére: hónap pirkadatkor ki leszen törve két dolog.

– Mi az a kettő, ami kitörrik?

– Az egyik a Mamzer házmaster fogá, amér’ mindig elzavar engemet a kukáktól!

– És a másik? – Kérdeztem félve.

– Az meg a csövesforradalom!

Hát, hapsikáim, gondolhatjátok, hogy mennyire belém fagyott a szó! Kukesz tata villámló tekintetét, szerteszét meredő szakállát, élénk filcszínekben pompázó ábrázatát, no meg a hadijelekkel telefirkált várostérképet látva biztos voltam benne, hogy az öreg halál komolyan beszél: hajléktalanforradalmat akar kirobbantani a városban!

- Khrm - Krákokogtam zavaromban, majd leküzdve a félelmet, hogy esetleg hozzáragadok, Kukesz tata vállára tettem a kezem.
- Nézze, fater, szerintem magának meg a többi csövinek totál igaza van, de...

- Nincs leduma! Minden összetervezve és kiagyazva! - A térképre mutatott, ahol a nyilak, kockák és pöttyök valóban rendkívül alapos haditervet sejtettek.

- Ez tényleg, hm, szuper, és én nem is akarom a dologról lebeszélni, csak... Ha megengedi, tata, rámutatnék néhány icike-picike apróságra, amin esetleg megbukhat a forradalom.

- Aprókácska hibabuhera? - töprengett, majd bólintott. - Jól van, fiacskatonám, nyomassad, hol látsz bibit?!

- Hát, tata, először is: ez a bazi nagy térkép itt a falon sajna nem Budapestet, hanem Kuala Lumpurt ábrázolja. ...KATT

Első adásnap, július 16., hétfő, 22^h 43', harmadik bejelentkezés

KITT... Tutira mondom, skacok, hogy ez életem eddigi legroszszabb napja!

Különben bocs, amiért a legutóbbi adást úgy szakítottam meg, mint ásó a gilisztát, de berezgett a mobilom, és bár máskor emiatt nem hagynám félbe a lúzerkedést, Csitri keresett, szóval... Értitek, na! Persze utólag azt mondom, inkább ne csörgött volna rám. Vagy legalább ne azért, amiért megtette.

Még most is, hogy felidézem a hívását, legszívesebben kihajítanám a mobilomat a tetőablakon. Hogy mi a para oka? Hát, csak annyi, hogy Csitri elhúz nyaralni. A szülei váratlanul zengték be neki, hogy holnapután irány a görög romvidék, mivel születési ajándéknak szánták a dolgot. Neki be is jön a buli, elvégre Zeusz országa csakis tutifrankó hely lehet azzal a sok rogyant amfiteátrummal meg joghurtos salátával, én viszont ki vagyok bukva. Eddig se igen tudtam, mi a túró! Kezdek magammal itt, a kánikulában szottyadó Nyóckerben, de legalább Csitrirel talizhattunk,

mozizhattunk meg mifénézhettünk néha. Most – gondoltam a télőhívás után – marad nekem Slambuc, aki persze csúcsfej, meg minden, csak hát mégse Csitri, vágjátok?!

Aztán alig fél órával később kiderült, hogy Slambucra se számíthatok a nyáron.

– Gáz van, haversrác, übergáz – mondta, mikor bepréseltük magunkat féltényérnyi szobámba. – A mutter tegnap este hüppögött egy sort, aztán bezengte, hogy melóznom kell valamit, különben a hónap végén mind haskorgásból fogunk diplomázni.

– Meló? – bámultam rá. – Hisz a gyerekmunkát tiltja a törvény!

– Na, ja! – legyintett a Nyócker vagánya. – Az éhenhalás viszont baromi gáz, szóval nincs mese: Slambuc bácsi nagykorúvá nyilvánítja magát, és holnaptól a sulikezddésig nyaralásnak álcázott melódiába fog!

– Rendben, vágom, de mégis... Hol fogsz dolgozni, és főleg mit?

– Na, itt jössz te a képbe, kiccsávó! – vigyorgott rám Slambuc, majd közelebb hajolt, nehogy valaki kihallgasson minket. – Tudod, a mutter próbált körbeszólni a spanok közt, hátha valaki alkalmazna, de kiderült, hogy én már túl nagymenő vagyok a nyóckeres melókhoz. A Huncut Mara meg a barátnői pölö szottak alkalmazni srácokat, akiknek csak annyi a dóguk, hogy szotyiznak egy kapualjban, oszt ha zsernyákot látnak, jó hangosan félrenyelik a magot. Sajna a Mara aztat mondta, hogy a Kecsmegi-balhé óta fakabát körökben túl ismert az arcom, szóval előbb szúrnának ki őket engemet, mint ahogy én őket. A Zsebes Tóni viszont szívesen betanított volna, miként kell úgy tömegközlekedni, hogy a végállomáson néhány friss meleg órával, brifkóval meg hasonlókkal szálljak le, de azt meg a mutter nem engedte. Szóval alaposan ki

van velem abrafaxolva, így aztán te vagy az én uccsó reménységem, haversrác!

– Ééén?! Mondjuk, kérhetek egy kis bélyegpénzt az ösöktől...

– Ne sérttegesd engemet, öcsisajt, mert olyat verek rád, hogy még a bazilika nagyharangja is beleng a légnyomástól! – hördült fel Slambuc. – Tudod, kinek kell könnyöradomány?! Én becsületes, vagy legalábbis alig görbe úton akarok megdógozni azér' a lóvéér', vágod?!

– Mint katana a bambuszrudat – bólogattam sietve. – De mégis, hogy segíthetnék?

– Figyu – hajolt megint közelebb az én szédült spanom. – Ugye még itt laknak a 3/1-ben azok a japánok?

Az emeletünk 3/1-es lakásában valóban lakik egy kedves házaspár, de azok...

– Nem japánok, Kínaiak – emlékeztettem Slambucot.

– Egy hülyeség – legyintett ő, bár ebben kicsit sem volt igaza.

– Arra gondoltam, összehozhatnál velük.

– Mégis, miért?

– Hát... – A Nyócker Kissé kattant veszedelme még halkabbra fogta a hangját. – A múltkor láttam valamelyik dokumentumos csenelen, hogy ezek a nagy távolságú keletiek mindenféle melóra gyerekeket alkalmaznak, kicsit se nem törődve vele, hogy a törvények mit hablatyolnak. Szóval, ha összehoznál a japcsikkal...

– Kínaiak!

– Most szívózol, vagy mi? Szóval, ha összehaverkódnék velük, lehet, hogy nyárra feldobnának egy olyan bazi nagy tengerjáró ladikra, ahol a hajófenéken kisgyerekekkel mindenféle gyanús cuccokat csomagoltatnak, meg mérgező plüssöket varratnak.

– Te, én nem hiszem... – kezdtem bele, de Slambuc közbevágott.

- Hé, öcsisajt, mondom: láttam a tévében, hogy megy ez a mongoloknál!

- Kínaiak - makacskodtam. - És valójában nem így megy. Vagyis... Nem egészen így. Tudod, azoknak a kisgyerekeknek egyáltalán nem olyan JÓ ám, hogy mérgező plüssmacikat varrnak a hajófenékben.

- Mér', melyik meló jó, haversrác? - nevetett fel Slambuc, aki máris maga előtt látta, amint szeptemberben két óriási, bár mérgező plüsspandába rejtve cipeli haza a hajófenékben összekuporgatott keresetét. Most mondjátok meg őszintén, mit tehettem volna ebben a hajmeresztő helyzetben? Naná, hogy összehoztam őt a Kínaiakkal!

- Szer'usz, Kis számszed! Szer'usz, Kis számszed barát! - köszöntött minket széles mosollyal Csang Huj úr, miután a csöngetésünkre ajtót nyitott. - Jó látni: te árcá piros, mint barát hájál!

Való igaz, a képem tényleg vörös lehetett, bár nem a kicsattanó egészségtől, inkább a sejtéstől, hogy milyen nagyon be fogunk égni.

- Ván báj valami? - érdeklődött a számszed.

- Akad - biccen-tett Slambuc. - Az a helyzet, hogy szívesen hajókáznék egyet.

– Majd inkább én, oké? – vágtam a szavába, mielőtt totál lejáratott volna a gyerekmunkás marhaságaival. A spanom vállrándítással jelezte, hogy enyém a pálya, én meg hebegve-habogva, de végül sikeresen kinyökögtem, miért jöttünk. Biztosra vettem, hogy a számszed a maga kedves módján árkot röhög körénk, úgyhogy ami ezután következett, attól tényleg dobtam egy hátast.

– Hm, hm – nézett Csang Huj úr komolyan Slambucra, úgy mérve végig a srácot, mintha azon morfondírozna, vajon hány kiló macskakaja jön majd ki a girnyó lényéből. – Munká, munká, munká.

– Ja, az kéne – bólintott a spanom, akit kezdett kissé zavarni a számszed matató tekintete. – Persze jó lóvéért!

– Holnap reggel hét órá jössz te enyém bolt – jelentette ki végül Csang Huj úr, akit életemben először láttam NEM mosolyogni.

– Delfinbukfenc áruháza á...

– Tudom, hol van – vigyorodott el boldogan Slambuc. – És kösz, de frankón!

Csak miután lekísértem őt a kapuig, akkor jutott eszembe, hogy felhívjam valamire a figyelmét:

– Ugye tudod, hogy meg se kérdezted tőle, mit kell majd csinálnod?

– Kit érdekel? – nevetett Slambuc. – Lényeg, hogy holnaptól gályázok, aztán meg szépen felnyalom a zsét a japcsitól!

– Kínai! – kiáltottam utána, de ő csak legyintett: sosem izgatta különösebben, hogy ki milyen nációhoz tartozik, és ezt tényleg csípem benne.

Szóóóóval úgy tűnik, nekem idén nyáron már reszeltek. Se Csitri, se Slambuc, se új kalandok, csak tömény unalom, amerre nézek. Megyek is inkább, mielőtt még belezokognék a mikrofonba. ...
KATT

Második adásnap,

július 17., kedd, 9^h 14',
első bejelentkezés

KITT... Csövi mindenkinek, itt a Lúzer Rádió izé... pöntyög, vagy mi. ...KATT

ZzsssffhúzzZ [12 másodperccel később] **híííjsssssSS**

KITT... Bocsesz, csak épp gőzöm sincs, miről dumálhatnék. Az egész tömény galambtrotyty és kutyagumi. Most mondjam el, hogy ma reggel a család nagy része szokás szerint rohant a dolgára? Jó atyám a költői kócsagokról vagy a kócsagok költéséről vakerált valamit, Monyó sötétre sminkelve tépett **Halálvicsor** csontos karjaiba, Pet pedig pórázvégre kapta Csumpit, és már tűzött is Tircsihez a Koszorú utcába. Ketten maradtunk a Kecóban, de anya bezárkózott a nagyszobába, és két perccel később már hallottam is, hogy azt motyogja: „Móka Maci **is a very happy bear**, mert van neki **pantsuit**-ja... Mi az a **pantsuit**? Lássuk csak, szótár, szótár, szótárka: ohó, hát persze, értem már, miért boldog az én mackóm!”

Szóóóóval dögunalom és haláluncsi az egész. Inkább húzok haza Dark Orbitozni, míg csak keresztbe nem áll a szemem az űrlénykergetéstől. Ne töppedjeteK a rádiók mellett, mert ma már lehet, hogy nem is lesz több adás. Fogadok, hogy nektek biztos sokkal franyeszabb a nyár, mint nekem. Na, hali. ...KATT

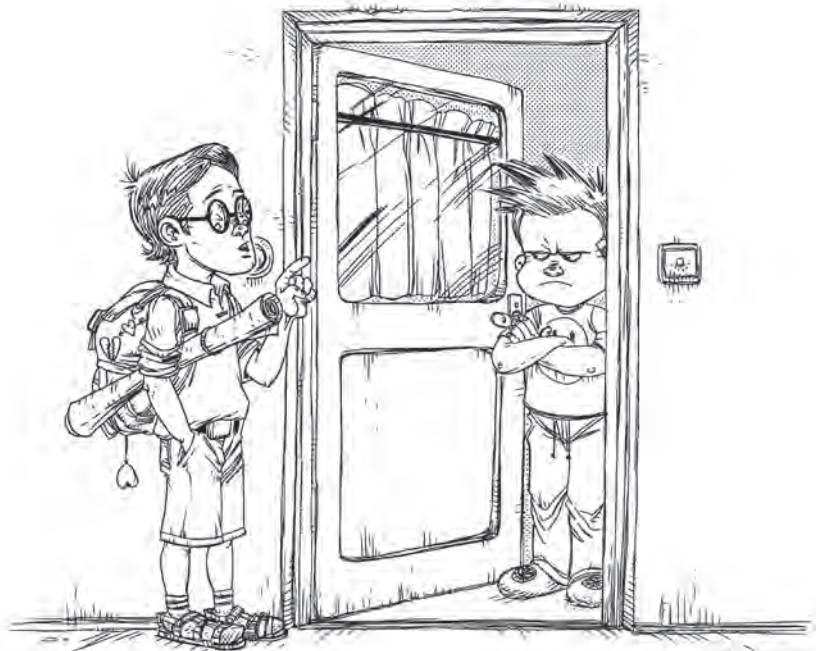

Második adásnap,

július 17., kedd, 19^h 53',
második bejelentkezés

KITT... Na jó, mégiscsak itt vagyok, nehogy összegörcsöljétek magatokat, amiért a Lúzer hallgat. Továbbra is lepukkant hangulatú sztárriporter vagyok, de Kartács **Uncsitésó** Tomi erőlködése, hogy ez megváltozzon, komolyan jólesett, szóval visszatértem!

Kezdem az elején. Alig lőttem ki magam a világűrbe, hogy Góliát osztályú űrhajómmal szétszaggassak néhány kristálylényt, amikor csöngettek. Anya napközben totál a medvevilág lakójává válik, ezért nekem kellett ajtót nyitnom. A küszöbön túlról Uncsitésó meregette rám a dioptriáit. Hóna alatt valami nagy papírtekercs, a hátán rózsaszín tatyó (Tomi, mint megtűrt rokon, a nagyobb Zsindely kölykök levetett cuccait szokta karácsonyi ajándékként kapni – a csajszínű hátizsák pölö egykor Zsindely Vikié volt: a filccel rárajzolt, nyíllal átlótt és kettérepedt szívecskéket sajna sehogy sem sikerült levakarni róla)... Szóóóóval ott állt a szembeahaverom, és mielőtt megkérdezhettem volna, mi járatban van, beszélni kezdett:

- Hallgattam a reggeli Lúzer-adást, Kérlek, és közölnöm kell veled, hogy igazán aggaszt a nyári szünethez való hozzáállásod.

- Aha - nyögtem várakozón, s persze nem hiába, mivel Tomika olyan srác, aki biztatás nélkül is addig beszél, míg a hallgatósága erős vágyat nem kezd érezni arra, hogy a szájába lépjen.

- Természetesen megértem, Kérlek, ha rossz a hangulatod, sőt, talán még depressziósnak is mondható az állapotod, hisz a családot minden tagja remekül érzi magát **nélküled**, a legjobb barátod nyári munkával tölti az idejét, a Hármak közül Nagyí épp Egyiptomban tanulmányozza a piramisokat, a Kapitány sem jelentkezett már hetek óta, Csitri pedig... Akihez talán a legszorosabb érzelmi szálak fűznek, ezt Kérlek, ne is tagadd, hisz a Lúzer Rádió hallgatói mind tisztában vannak a dologgal! Tehát Csitri nyaralni megy Görögországba, mely ugyan gazdasági válságban

vergődik, de azért nagyon szép ország. Te azonban, barátom, ahogy Slambuc mondaná, meg vagy löve, mint a bazári egypálcás nyalóka, mivel a Kecsmegi-ügy lezárása óta semmiféle rejtély...

Ez volt az a pillanat, mikor úgy éreztem, hogy vagy belegyalogolok Tomika dioptria sújtotta arcába, félbeszakítva a szájmenését, vagy... Vagy egyszerűen csak megpróbálom őt rábírní, hogy nyögje ki végre, mi a ragyaverésért csöngettett be.

– Elárulnád végre, mi a ragyaverésért csöngettél be? – kérdeztem tőle, hangulatomhoz képest igazán szelíden. Miután Uncsitesó, Kinek az ordításomtól rémületében elakadt a lélegzete, ismét levegőhöz jutott, így felelt:

– Tudod, a reggeli adásodat hallgatva arra gondoltam...

– Rövidebben!

– Ha netán volna hozzá kedved, és nem akad jobb...

– **Még** rövidebben!

– Gyere velem – bökte ki végre.

– Franyesz! – mondtam, és már ki is léptem a gangra. – Hová megyünk?

– Először is Kukesz tatához – emelte meg Tomika a hóna alatt tartott papírtekercset. – A Lúzerben hallottam róla, hogy az öreg forradalmi törekvéseit jelentősen akadályozza ama tény, miszerint...

– Mondd, Tomika, miért nem tudsz te normálisan beszélni? – szakítottam félbe egyre nyakatekertebb szóáradatát, miközben lefelé trappoltunk a lépcsőházban.

– Én, kérlek, teljesen normálisan beszélek – hökkent meg. – Vagy talán nem?

– Tudod, haver, te úgy nyomod a rizsát, mint akivel megetették a Révai-Nagylexikont A-tól Z-ig, ő meg Kínjában ledugta az ujját a saját torkán, és azóta csak egyre dől belőle a betűróka.

- Azt hiszem, Kérlek, értem, hogy mire gondolsz, de nem tehetek róla.

- Semmi gáz, Tomika, mi így is csípjük a burádat - vertem hátba, majd kaptam el és adtam vissza neki lerepülő szemüvegét.

- Csak legalább néha próbálj kicsit... Hm, Kevésbé agyas lenni.

Az imakéróban épp lázas munka és két laza savanyúfröccs közt találtunk rá Kukesz tatára. Az öreg kartonlapokból tákolt foteljében ült. Előtte a rózsaszín babakád felfordítva játszotta az íróasztal szerepét, ujjatlan kesztyűs (a tata nyáron is magán tartja ruhatára legjavát, hisz ki tudja, mikor kell menekülnie, ráadásul így az őt körülengő önvédelmi ájert is jelentősen növelheti!) kezében filcek és körző.

- Legfontosabb az utánpóttantás! - harsogta, amint felfogta, hogy jelen vagyunk. Közben mi félretúrtuk a padlót takaró papírgalacsinok, üres pizzásdobozok, szomorúan egymáshoz koccanó üvegek vaskos rétegét, és a Kuala Lumpur városát ábrázoló térkép helyére felszögeltük azt, amit Uncsitesó szerzett be az öregnek.

- Utánpóttantás? - néztem rá értetlenül.

- Szerintem úgy érti: utánpótlás - súgta Uncsitesó.

- Aztat hadoválom én is, te rózsatatyós Kislány: utánpóttantás!

Tomika nem vette sértésnek az öreg megjegyzését, mivel látta, hogy a kartonfotel mellett álló műanyag kanna már félig kiürült. Hiába, az a fránya hőség...

- Mer' a Zacsekos Juli meg a társa, az Övegesszemű Kőbanyeszról simán által ölelhetik a zuglói lecuccolós bűztelepet, oszt akkor mán a' megnyomóink akár csumidázhatják is a párnásabbik felünket, mer' lesz haszesz, míg málik a pittyt, hehel!

Ismét csak Uncsitesóra pillantottam, fordítást kérve, és ő máris fújta:

– Két kőbányai hajléktalan simán elfoglalhatja a zuglói szemételepet, így biztosítva a forradalom számára az állandó hulladék-utánpótlást.

– Aha, vágom. És az a csumida, az mi?

– Csók, romául – súgta Uncsitesó. – A párnásabbik vég pedig, amit az elnyomók csumidázhatnak...

– Oké, azt már magamtól is kitaláltam – intettem le Tomikát, majd az öreghez fordultam. – Hé, tata, mit szól az új szerzeményhez?

Az öreg felemelkedett a kartonlapok halmáról, majd a falhoz sétált, és olyan közélről kezdte tanulmányozni az új térképet, hogy a szakálla kefeként karistolta a kerületeket. Végül kiválasztotta a vörös filcet, majd némi imbolygás és hümmögés után PAFF, pont az imakéző téglalapjára bökött vele.

– A szabbaccság böcsője – jelentette ki ragyogó szemmel.

Az imakézőből kifelé jövet azért csak megkérdeztem Tomikát, nem tart-e attól, hogy az öreg tényleg kavar valami balhét a városban.

– Nem hinném, kérlek – rázta a fejét ezerdioptriás spanom.

– Kukesz tatánál szelídebb emberrel én még sosem találkoztam.

– Hát, nem tudom – húztam el a szám. – Nekem úgy tűnik, ezt a csőiforradalmat nagyon komolyan veszi.

– Csigavér, drága barátom! – mosolygott rám Uncsitesó. – Szerintem az öregurat tökéletesen boldoggá teszi a tervezetés. Ha pedig mégis kavar valamit, akkor legalább lesz mit közvetítenie a Lúzer Rádiónak!

Hamarosan kiderült, hogy Kartács **Uncsitesó** Tominak eszé ágában sincs visszaengedni engem a virtuális úrlényekkel teli, dehis kozmoszba. Ehelyett kiterelt az utcára, majd szinte futva

mentünk a Blaháig, ahol fellökdösött az éppen érkező 6-os villamosra. Ülőhely persze nem volt, így a rudakba csimpaszkodva próbáltam kikérdezni, mégis hová vontat, de ő csak titokzatosan vigyorgott.

– Garantálhatom, Kérlek, hogy remekül fogsz szórakozni – közölte, túlkiabálva a József körút zaját. A Corvin negyednél szálltunk le, majd befordultunk az Üllői útra, ahol Uncsitésó egy erősen túlköcsipkézett, zöld kupolás épületre mutatott. – Íme, az úti célunk: az Iparművészeti Múzeum!

Mint kiderült, az én pápaszemes spanom ezen a nyáron önkéntes munkát vállalt eme gigamega műintézményben, s mivel már jól ismerték és kedvelték őt, engem is beengedtek vele. Sajnos. Higgyétek el, hogy nyolc óra drótkézés rozsdadörgölés, felismerhetetlen gépalkatrészek olajban füröszttése és berohadt anyacsavarok feszegetése igencsak el tudja venni az ember életkedvét! Uncsitésó – és persze az én – Kisegítői munkám ugyanis abból állt, hogy valami ezeréves gépszörnyet kellett megpucoválnunk a

múzeum pincéjében. Kaptunk kaját, és annyi üdítőt, hogy a fülünkön jött ki, de ez engem valahogy nem vigasztalt.

– Te frankón itt töltöd a nyarat? – intettem körbe villáskulcsommal a neonfényben fürdő, ipari őseletekkel teli pince látképén.

– Oh dehogy, kérlek! Ez csupán könnyed szórakozás addig, míg el nem kezdődik a múzeum által szervezett nyári tábor. Az idén a Csepel-szigetre megyünk, hogy régi kalapácsfejeket ássunk ki a...

– Oké, oké, már vágom! – állítottam le. – Öregem, te nem vagy százas!

Ha ezt az adást is hallgatod, Uncsitesó, hát ezúton kérek elnézést, de ami neked jó buli, az nekem sajna kicsit sem jön be. A villamoson hazafelé minden utas fintorgott, aki a közelünkbe került, és ha anya kiszúrja a gépolajfoltokat a göncömön, szerintem simán letépi a fejemet, hogy aztán egészen a medvebirodalomig rugdossa azt!

Lényegalényeg: a nyaram továbbra is olyan, mint a trolltakonyba áztatott grillkolbász: hosszú, forró, és sajna totál élvezhetetlen. ...KATT

Második adásnap,

július 17., kedd, 21^h 39',
harmadik bejelentkezés

KITT... Csocsi! Azt hittem, ma már nem jövök fel a padlásra, de a pipától mindjárt gőz fűtül ki a fülemen, szóval ezt muszáj lesz megosztanom veletek, mert a végén még felrobbanok.

Először egy költői kérdés: miért az én nyaram a legpocsékabb kerek e Nyóckerben?

Mert az most már tutkó, hogy mindenki jobban szórakozik, mint én! Itt van mindjárt gyufafejű spanom, a Slambuc! Ha azt hiszitek, hogy az a trógerovics trógerov tényleg egy rozsdás óceánjáró sötét fenekére került gyerekrabszolgának, hát közlöm: tévedésben tapicskoltok! A drága, jó számszed ma reggel felvette őt nyári igavonónak, de nem ám akárhová: egyenesen a Delfinbukfenc áruház tinirészlegére! Ott aztán, mint betanított vásárlópásztor, vagy mi, egész nap menő napszemcsik, fürdőrucik és tiniBIKINIK, meg persze a belējük való Kicscsajok közt téblábol.

– Apóca, ha tudnád, milyen übersirály ott! – lelkendezett Slambuc este a Skype-on, s közben akkora vigyor ült az arcán, hogy a videókocka majd' szétduzzant tőle.

- Mégis, mi a rákot tudsz te ott csinálni, mikor még eladói vizsgád sincs?

- Vizsga? Az meg minek, kicssóka? Duma kell ide, meg kun-cogtatós nyomulás! Annyi a dolgom, hogy beledumáljam őket a fürdőruciba, vágod?! Jövök a snájdig mosolyommal...

- **Snájdig?** Az meg mit jelent?

- Hát, asszem, olyan szívdobogtatós pasi, akinek a nők min-dent elhisznek. A mutterkám szokta mondani, hogy a fater is pont ilyen vót, és az ő egy szem Kisfia se más. Őszint tessék, most kiderült, hogy tényleg! Szóval jön a női hölgy vagy épp a vihorác kiscsaj, én meg lesem, hogy nem mer választani, csak piszmoz. Erre rányomulok ezerrel, veszem elő az olvasztós mosolyomat...

Itt a hallgatók valóságghű tájékoztatása érdekében el kell mondjam, hogy én még sosem láttam Slambuc képén ilyen mo-solyt. Ütődött vigyort, ravasz somolygást, gúnyos fintort, bamba

búúúboci-kifejezést már sokszor, de „olvasztós mosolyt”, azt soha. Már bocs, haversrác, de ez van.

– És akkor mondom neki, de bűgya ám, mint a bepörgött csiga – így Slambuc –, hogy „bárcsak az én nővéremnek volna olyan szép alakja, mint a kedves vásárlónak, mert akkor ezt a fürdőru-cit ő seperc alatt meg is venné, az tutkó”!

– Hisz nincs is nővéred! – csaptam le rá.

– Gáz? Nem gáz! Ha azt mondom, hogy van, akkor van. És ha hozzáteszem, hogy sajna dagadt szegény, mint az égen szálló hőlégballon, hát azt is egyből elhiszik, és a cuccost ott helyben megveszik! Ma nyolc bikinit, hét felfújható úszógumit és öt napszemüveget adtam el, apafej!

– A szemüvegeknél is a nővéredet emlegeted?

– Ja, csak nem a kövéret, hanem azt, amelyik rosszul lát, mert egyszer napszemcsi nélkül nézte meg, hogy hová lett a felhő, ami az előbb még beárnyékolta a lényét.

– Slambuc, te született kereskedő vagy – csikorgattam a fogam.

– A japcsi szomszédod is ezt mondta.

– Kínai!

– Krumpli vagy burgonya – legyintett a Delfinbukfenc új eladója. – Na, zuhanok az ágyba, mert a bikinik holnap sem ugranak ám rá maguktól a Kiscsajokra!

Hát így. És ha ez még nem lett volna elég ahhoz, hogy az irigység totál elborítsa az agyamat, vacsorára Monyó a pasijával együtt érkezett. Apa nem nagyon csípi Kiskovács Halálvic sor Lacit (azt mondja, idegesíti a srác sátánfejes bördzsekije, pedig szerintem a csávó fül- és orrkarikáinak csilingelése sokkal zavaróbb), anya viszont mindig úgy fogadja őt, mintha már megkérte volna a

nővérem fekete körmös mancsát, és csak az esküvőre várnánk, ami persze egy fordított kereszt Kriptában lesz – főfogás pirított csótánytekercs szemzselébe mártva. Szóval anya rögtön a Konyha felé terelgette a srácot – „Oda ülj, Lacikám, Pet és Monyó közé, ahogy máskor is!” –, ám Halálvicsor most kivételesen ellenállt a potya flamónak.

– Bocsesz, Bori néni, de ma nem lehet. Máris tűznöm kell a Kobuciba.

– Hová? – meredt rá jó atyánk, próbálva kiszűrni a pírszínek csingilingije közül a szavak értelmét.

– Jaj, hát a Kobuciba, tudod! – nyaffantott türelmetlenül Monyó, így hozva tudomásunkra, hogy aki nem hallott még a Kobuciról, az jobb, ha már is viaszasunnyog a bölcsibe. – Csúcsklassz bulihely Óbudán, a Zichy-Kastély belső udvarán!

– Ko-bu-ci – ízlelgette a szót anya. – Gondolom, távol-keleti zene szól, pálcikával esznek, és a felszolgálók kimonót viselnek.

– Hát... Nem egészen – mondta nővérkém mozgó tetkókiállítása. – A Kobuci egy zenés klub, ami az ott kapható kolbászos buciról kapta a nevét.

– Ko... Kolbászos bu... buci? – Apa ekkor már teljesen elvesztette a fonalat. (Pedig a dolog pofonegyszerű: miért kéne minden bulihelyet halott zenészekről, déligyümölcsökről és Malacka nagypjáról elnevezni? Ha egyszer a Kobuciban nyálcsurrantó kolbászos buci lehet enni, amit még másnap is emleget, aki kóstolta, akkor miért ne lehetne magát a helyet is Kobucinak hívni?! Hát nem? Hát de!)

– Arról volna szó – toporgott tovább az előtérben Halálvicsor, akinek még akadt némi mondanivalója –, hogy csütörtök este Quimby-koncert lesz a Kobuciban.

- Eegen? – Kezdett éledezni jó atyánkban a gyanú.
- És mivel én ott technikus leszek, bevihetek valakit ingyen.
- Nagyszerű – bólintott családunk feje, mint aki már mindent hallott. – A szerencsés kiválasztott biztos remekül fog szórakozni.
- Remélem is, mert én vagyok az – állt elő a nagy hírrel Monyó.
- Engedjete el, lécci, lécci, lécci!

A mi szuvas lámafogakkal és összevissza költő kócsagokkal bármikor bátran szembenéző atyánk eleinte keményen ellenállt, ám mikor anya is Monyót kezdte támogatni...

- Jaj, ugyan már, Kornélkám, hisz mi is voltunk fiatalok!
...már esélye sem maradt.
 - Tizenegyre hazahozd! – nézett apa Halálvícsor szemébe.
 - Addig tart a koncert – mondta Monyó pasija.
 - Akkor éjféltre!
 - A technikusoknak buli után muszáj kiszáritaniuk a mikrofonokat és összeszedni a hangszereket meg a zenészek maradványait.
- Apa elsápadt, majd halkán nyüszögve bólintott.

- Hozd, amikor tudod, de ép-ség-ben, hallod, különben én esküszöm... Esküszöm, hogy még etetés előtt bezárlak a Sábához!

Sába apa kedvenc hím oroszlánja az állatkertben. Hatalmas fogakkal és kiváló étvággal bír, szóval én Halálvícsor helyében inkább el se vinném Monyót, aki egyszer még a nyugdíjas bálon is képes volt bajba keveredni. Ennek ellenére a koncertre PERSZE csak a nővérem mehet el! Én viszont dekkolhatok itthon az őszökkel, míg az unalom kisebb cafatokra nem rág, mint Sába a marhalapockát.

Tényleg elegendem van az egészszből. Na, cső! ...KATT

Harmadik adásnap,

július 18., szerda, 15^h 55',
első bejelentkezés

KITT... Mostanra minden még pocsekabb, mint amilyen volt. Mondom, mi a pálya. Ma délelőtt tíz körül Csitri rám csörgött.

– Négykor indul a repülőnk Görögbe – mondta, s a hangja valahogy feszült volt.

– Értem – nyögtem, mert semmi jobb nem jutott eszembe.

– Mielőtt elmegyek, szeretnék veled beszélni.

– Hát... Okesz, én... Tessék, itt vagyok.

– Úgy értem, személyesen. Amit mondani akarok, az olyan izé...

Személyes cucc.

„Személyes cucc” – micsoda duma! Csitri, te veszedelmes, mézszőke démoncsajszi, miért dőlök be neked mindig? Mindegy, ezt az adást úgysem hallod, hisz... Hány óra is van? Igen, a géped épp most száll fel a ferihegyi repterről.

– Van még időd talizni? – csodálkoztam. – Nem kell csomagolnod, vagy ilyesmi?

– Tíz perc múlva a Blahán – mondta, és kinyomta a telót.

Naná, hogy húztam a Blahára, mint a vadlibák (mondjuk ez pont marhaság, mert tudtommal a Blahán még sosem repkedtek ilyen madarak, de mindegy). Ha korábban közös lógásra szotytyant kedvünk, rendszerint az áruház előtt ütköztünk Csitrivel, aki még mindig szigorúan titkolta, hogy hol lakik. Most is ott toporgott az egyik kirakat előtt, mikor a hosszú sprinttől csapzottan és zihálva befutottam.

– Mi van, talán Kergetnek? – nevetett rám, mikor meglátott.

– Nem akarom, hogy miattam Késd le a nyaralást – mondtam, asszem kicsit csípősebben, mint akartam. Csitri arca elkomorult.

– Ez tökre úgy hangzott, mintha alig várnád, hogy elhúzzak.

– Nem, dehogy, csak... – inkább gyorsan befogtam a számat.

Pont az ilyen pillanatok miatt van az, hogy magányos álmodásaim során olyan dolgokat találok ki, mint a **TeCseTraCs** (agyban gyengébbek kedvéért: TesóCserélő Transzformációs Csúcsgép). Gondoljatok bele, milyen menő is volna, ha Monyót – aki, mint nővér, totál hasznavehetetlen! – beküldhetném ebbe a masinába. Volna ott füst meg szikrázás és fülhasogató bűgös dölgivel, s aztán TÁÁ-DÁÁM! A gép másik végén úgy bukkanna elő a tesóm, mint a csúcsjófejség élő megtestesítője, akitől pölő lazán meg lehetne érdeklődni, hogy a lányokkal vajon miért olyan baromi nehéz beszélgetni?

A bibi persze ott van, hogy a KItalált gép még nem FELtalált gép. Épp ezért az olyan csóringer arcoknak, mint én, egyelőre marad a hebegés-habogás, az izzadó tenyér meg az alaposan félresikerült mondatok utáni totális beégés.

– Mindegy, hagyjuk – kegyelmezett meg végül Csitri, látva, mekkora kínban vagyok. – Felmegyünk a Corvintetőre?

Felmentünk. A hatalmas teraszra úgy tűzött le „a nyári nap sugára”, mintha fel akarná forralni a betont, így nem csoda, hogy az ernyős asztaloknál ücsörgő vendégek tényleg szalmaszálakon legelésző, tikkadt szöcskenyájnak néztek ki. Csitrivel magunk is lezöttentünk, majd rendeltünk két jeges édes lét (már a színére sem emlékszem), aztán csak bámultuk a poharainkból kikandikáló papírernyőket.

– Figyi – szólalt meg végül párosunk mézszőkébbik fele –, én gondolkodtam.

– Az néha velem is előfordul – vigyorogtam hülyében, mint egy egész hajókirándulásra vitt elmeosztály. – Bocs, csak... Mindegy, folytasd!

– Sokat beszélsz rólam... Vagyis rólunk a Lúzerben.

Mindig éreztem, hogy ebből egyszer baj lesz! A csajok nem szeretik kidumálni a magánügyeiket. Kivéve a lányvécében, a

barátnőik előtt, de az persze más tézta. Én viszont úgy gondoltam, hogy a Lúzer szabadszólási jogát, vagy mit, meg kell védenem.

– Tudod, az van – nyökögtem –, hogy amikor mikrofon van a kezemben, én mindent belemondok, ami itt belül... Szóval ami a fejemben van.

– Értem én – mosolyodott el Csitri, bár valahogy szomorúan.

– Ezzel nincs is gáz, de... Tudod, én tényleg sokat gondolkodtam a dolgon.

– A **dolgon?**

– A **mi** dolgunkon – pontosított, úgy kavargatva szívószálával a kocogós jegest, hogy néhány csepp az asztalra is kifröccsent. – Van itt ez a nyaralás... Anyuék alaposan meg akartak lepni, ezért egészen augusztus végéig Görögben leszünk.

Azt hittem, ott helyben padlót fogok. **Augusztus végéig?!** A mi családi nyaralásaink csakis akkor húzódtak túl az egy héten, mikor Pet gyomorrontást kapott, és ott kellett vele maradni a zamárdi kórházban, vagy mikor Zaki tata tehenein farokgörcs-járvány söpört végig, és persze apa hallani sem akart róla, hogy otthagyjuk őket, míg az összes tehenet alapos farmasszázsban nem részesítettük.

– Ez... – már megint csak nyökögtem. – Ez **rengeteg** nyaralás!

– És persze ott van még az is, hogy a Lúzert manapság sokkal többen hallgatják, mint a cápás buli előtt – folytatta Csitri. – A csajok pedig...

– Milyen csajok?

– Hát a csajok a suliban, tudod!

Tudtam. Vagy legalábbis sejtettem. Ahogy a lányok mindenhova csapatosan, de legalábbis párosával járnak (vécétől a plázáig), úgy

a suliban is falkákat képeznek. Egy ilyen csajfalka pedig, húúú, skacok, az tutira veszélyesebb, mint a bőnyálás Konnektornyalgatás, nekem elhihetitek.

- Mi van velük? - Kérdeztem lelombozva, hisz máris kapiskáltam a választ.

- Dumálnak - rántott a vállán Csitri. - Meg röhögnek. Azt mondják, nem Kéne hagynom, hogy a Lúzerben szétszövegeld a magánéletemet. És tudod, azt hiszem, igazuk van. Én nem vagyok... Nem is akarok olyan celeb lenni, akinek bárki láthatja a legtitkosabb dolgait is. Az olyan... Olyan beteges.

- A Lúzert nem lehet ceruzázni - mondtam, kicsit már dühösen.

- Cenzúrázni! Így akartad mondani, nem?

- Akik a hírekből kihúzgálják azt, amit nem akarnak elárulni az embereknek, azok ceruzát használnak - érveltem, mint egy idióta. - Szóval ceruzázni vagy cenzúrázni, az nekem tök mindegy! A lényeg, hogy a Lúzer Rádió továbbra sem fogja eltitkolni, amit... amit érzek.

- Értem - sóhajtott Csitri. - Sejtettem, hogy ezt fogod mondani. Csak azért hívtalak ide, mert nem akarlak becsapni. Tudod, én most nagyon hosszú ideig egy olyan országban leszek, ami tele van tengerparttal, napsütéssel és helyes fiúkkal, szóval... Érted, amit mondok?

Abban a pillanatban azt hittem, hogy valaki kirúgta alólam a széket. Pedig nem. Csak épp Csitri SZAKÍTOTT velem!

Akkor hát mostantól ez a pálya. Kösz nektek, Csitri barátnői! Remélem, most elégedettek vagytok! Mindegy, engem már nem érdekel. A lényeg, hogy a Lúzer marad olyan, amilyen eddig is volt: a Föld nevű bolygó legőszintébb rádiója. ...KATT

Harmadik adásnap,

július 18., szerda, 21^h 11',
második bejelentkezés

KITT... Ha... Halló! Itt a ti totálisan elgyötört, mégis valamivel derűsebb hangulatú sztárriporteretek beszél! Figyelem, Lúzer-hallgatók, katasztrófajelentés következik! Ma délután hat óra tájban a Kukec család békés otthonát Nándormány-támadás érte! Áldozatok száma egy – Monyó –, aki még most is élet- és szuperhiszti-veszélyes állapotban van.

És most jöjjön részletes beszámolómk!

Egyikünk sem számított rá, hogy a közeljövőben csengőfrászt kapunk. Kivételesen már minden családtagunk itthon tartózkodott, mivel apa munkaideje ötökör lejárt, Monyó nem akarta kockáztatni a holnapi koncertengedélyét, Petnek pedig sürgős bencézhetnékje támadt (asszem, Tircsi rányomult a srácre, át akarva adni neki a félig már elszopogatott savanyú cukrát, ám ezt az én töpszli húgom persze nem tűrte, így az öribarik között most épp örihari dúl). Teljes volt hát a Kukec-létszám, mikor is...

BRRRRRÍÍÍÍÍÍÍ!!!

...tizennyolc óra nulla háromkor üvölteni kezdett a bejárati ajtó csengője.

Azonnal tudtuk, kik állnak a küszöbön túl. Úgy nyomni, passzírozni, zsigerelni és széttenyerelni a csengőt, hogy az a szerencsétlen kutyü egy egész csorda szügyönszúrt zsírmalacként visítson, arra csakis a mi atyai nagymamánk álcájában közlekedő Bella mama képes! Ő pedig sosem jár egyedül! Mindig ott kocog mögötte nagyapánk, Nándor, gőgös tekintetével azt sasolva, hátha megpróbálunk előlük lelépni.

Mivel a kecónknak egyetlen bejárata van, erre sajna most sem volt esélyünk. Monyó ugyan elkezdte lerángatni ágyáról a lepedőt, hogy összecsomózva azt a hajszárító zsinórjával és apa nyakkendőivel, leereszkedjék rajta a Kiss Jocó sztritre, de anya gátat vetett a kétségbeesett próbálkozásnak, mondván:

– Nándormányékkal együtt kell szembenéznünk! Különben is, apád nyakkendői már mind legalább tízévesek, te meg mostanság felszedtél néhány dekát.

Én voltam az a peches, akire az ajtónyitás veszedelmes terhe hárult. Veszedelmes, mivel a csengőkínzást elunó Bella mama általában úgy rontott be az ajtón, mint egy virágmintás víziló, falnak taszítva az útjából azt, aki beengedte őt. Így tehát óvatosan elfordítottam a zárat, s aztán bolhaként vetődtem a konyha irányába. Szerencsém volt. Az ajtó kilincse irtózatossá csattanással tenyérenyi vakolatdarabot omlasztott le a falról, ám én addigra már a hűtő mögötti Bella-biztos óvóhelyen kucorogtam.

– Szép kis fogadtatás, mondhatom! – süvöltött végig Nándor bácsi hangja a kecónkon. – Szegény Bellámnak órákig kell a csengőt nyomkorásznia, s mikor végre kinyílik az ajtó, sehol senki, hogy lesegítse a kabátunkat.

– Odakinn harminc fok van, édesapa, magukon pedig nincs is kabát – lépett elő a nagyszobából hímnemű ősöm. Mögötte anya és Monyó olyan képet vágtak, mint akik bármekkora összeget hajlandóak volnának kifizetni egy kötélletráért. – Különben pedig legyenek üdvözölve – folytatta családunk szemüveges feje. – Mi-nek köszönhetjük a váratlan látogatást?

– Később! – intett Nándormány, sasszemmel fürkészközve az előszobát, meg a konyhának azon részét, amit láthatott. – Előbb legyünk túl a szokásos...

Mind tudtuk, mi következik. Ahányszor csak atyám zakkant ősei, azaz a Nándormányok ellátogattak hozzánk, először mindig élettér-ellenőrzést tartottak. Ez annyiból állt, hogy Bella mama sorra belesett a lakás összes zugába, olykor még a fiókokat, szekrényeket is kinyitogatva, miközben undorodó arccal mindent és mindenkit leszólt.

– Mondja, drága Marcel, miért van szüksége magának ennyi könyvre? – meredt rá pölö a polcaimra. – Csak nem szokott... Uramatya, kimondani is borzalom: **olvasni?!**

– Tetszik tudni, Bella mama, az van, hogy én bizony szeretem a könyveket – vallottam be ilyenkor töredelmesen, mire nagyanyám Nándormányhoz illő, zöldessárgában játszó arckifejezést öltött.

– Kornél, maga ezt a gyereket felháborítóan rosszul neveli – fordult megszeppent apámhoz. – A fiúknak semmi másra nincs szükségük, mint sportra, és azon belül is a sportok legszebbikére, vagyis a focira! Hát nem olvas maga újságot, fiam? Az ország stadionépítési lázban ég! Foci itt, foci ott, foci még a legszottyosabb birkalegelő legközepén is! Ez a magyar felemelkedés útja! Maga meg itt engedi, hogy az unokánk ostoba könyvekkel, szemrontó olvasgatással tegye tönkre a jövőjét!

– Fiam, az édesanyjának igaza van: ez nagyon helytelen – bólogatott Nándormány. – Még néhány szép esztendő, és az egész haza egyetlen stadion lesz, benne pedig minden igaz polgár hátvéd, csatár, kapus, söprögető, gyúró, edző, és persze bíró! Mégis, fiam, mondja csak: maga szerint milyen sors vár az egyetlen szem unokánkra... brrrr, a könyvek között?

(Itt kell megjegyezni, hogy Nándormányok Monyót és Petet sosem tekintették igazán az unokájuknak, „hisz azok csak lányok, akik semmire sem jók, legfeljebb férjhez lehet adni őket” – hm, ebben azért persze lehet némi igazuk!)

Lényegalényeg: most is arra számítottunk, hogy a Nándor-mányék végigkurkásszák a kéqlinket, miközben mindent leszólnak,

mindenkinek beszélnek, és persze közben anyut is vérig sértik vagy két tucatszor. Csakhogy tévedtünk! Nándormány addig jutott a mondandójában, hogy:

– Előbb legyünk túl a szokásos... – mikor is Nándormányné felemelte hájlötyöntős karját, és csendesen annyit mondott:

– Most nem!

Az őseim falfehérek lettek, Monyó rágni kezdte fekete műkarmát, én pedig megpróbáltam a hűtő háta és a fal közötti résbe préselődni, ám azt a területet Csumpi már korábban elfoglalta. Bella mama nem akart élettér-ellenőrzést tartani! Ez olyan stratégia volt, amit még egyetlen Nándormány-támadáskor sem tapasztaltunk meg.

– Épp csak beugrottunk egy percre – szólt az atyai nagyanyámnak álcázott idegen lény/kriptaszökevény/flitteres kutya-gumi (attól függően, hogy én, Monyó vagy Pet emlegette-e őt).

– Igazam van, Nándor?!

– Igaza van, Bella drága – biccentett Nándormány.

– Legalább egy kis kávé... – próbált jó háziasszony lenni anya, ám anyósa fagyos tekintete rögtön meggyőzte: Kár a gőzéért.

– Látogatásunk célja igen egyszerű – beszélt tovább Bella mama, egyenest fia párás szemüvegét fixírozva. – Holnap este fontos családi vacsorára várjuk magukat. Foglalt asztalunk van a Mátyás Pincében nyolc órára, szóval ne késsenek! A ceheet természetesen mi álljuk!

– Családi vacsora? – kerekedett el őseim szeme.

– FONTOS családi vacsora! – hangsúlyozta Nándormány. – A távolmaradásra semmiféle ok nem elfogadható!

– Hallottátok ezt, gyerekek? – próbált boldog mosolyt ölteni anya. – A nagymamáékkal vacsorázhattok...

- Nem! - csörrentette meg Bella mama ötkilónyi ékszerét. - Gyerekekről szó sem volt! Családi vacsorát mondtam, nem baba-zsúrt! Maguk ketten jönnek, más senki!

- Akkor tehát holnap este nyolc, Mátyás Pince - tette vissza a fejére puhakalapját Nándormány. - A távolmaradást, késést és a - itt anyura pillantott - közönséges cselédviselkedést kéretik elfelejteni!

Azzal a Két Nándormány máris sarkon fordult és távozott.

- Esküszöm, szegény szüleim egyre... - apa mutatóujjával a halántéka mellett körözött, s közben a nádi höbröce nászéneket utánozta. - Még hogy családi vacsora a Mátyás Pincében! Véletlenül tudom, hogy mióta csökkentve lett, a hetedik emeleti panellakásuk rezsijét is alig bírják kifizetni.

- El kell mennünk - mondta halk, erőtlen hangon anya.

- Szó sem lehet róla - rázta a fejét jó atyánk, miközben én becsuktam a Nándormányék által tárva-nyitva hagyott ajtót.

- Pedig muszáj. A szüleid valami **nagyon** fontosat akarnak közölni velünk.

- Apa már megint **lecselédezett** téged!

- Nem számít, kibírom - szólt anya hősiesen. - Lehet, hogy valamelyikük beteg!

Látszott, hogy eddig atyánk erre nem is gondolt.

- Nos, ha úgy akarod... - rágcsálta a szája szélét. - Akkor akár el is mehetünk.

- El **kell** mennünk - javította ki anya, s hogy bátorságot öntson belé, megsimizte férje vacogó hátát. Na, ez volt az a pillanat, mikor Pet - aki Bencével együtt mindvégig a közlekedő beépített szekrényében kucorgott - elődugta farkocsos fejét, és megkérdezte:

- Akkor mi Majcsival majd ketten őrizzük a házat?
- Hogy? - nézett rá értetlenül jó atyánk.
- Monyó buliban lesz Halálvicsorral, ti meg vacsizni a Nándor-
mányékkal, szóval...

- Nem, Kislányom, dehogy! - rázta a fejét szinte oda sem fi-
gyelve anya, aki máris a holnap este miatt parázott. - Monyó így
természetesen nem mehet a koncertre, hisz...

- BASSZUSKULCS, NEEEEE MÁÁÁR!

Asszem, zombicsókdosó nővérkém kétségbeesett sikolyától
koccant össze az a két autó a Rákóczi úton, amiről az esti híradó-
ban majd hallhattok is. Na, csocsi! ...KATT

